

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/67/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712219257
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hrabovecká
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7712219257.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hraboveckej a členiek senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a JUDr. Ludviky Bodnárovej v právnej veci navrhovateľky Y. R. J. nar. X.X.XXXX bývajúcej na K. ul. č. XXXX/XX v R. zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou so sídlom na Poštovej ul. č. 14 v Košiciach proti manželovi navrhovateľky JUDr. P. J. nar. X.X.XXXX bývajúcemu na K. ul. č. XXXX/XX v R. zastúpenému advokátom JUDr. Miroslavom Hospodárom so sídlom na Námestí slobody č. 13 v Michalovciach v konaní o určenie manželského výživného o odvolaní navrhovateľky a manžela navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 20.6.2016 č.k. 15P/324/2012-544 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok okrem výroku o zastavení konania tak, že návrh na určenie manželského výživného zamietá.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zastavil konanie o určenie manželského výživného za obdobie od 1.11.2012 do 30.11.2012 a vo výške prevyšujúcej 250 Eur mesačne za obdobie od 1.12.2012 do 18.9.2015. Manžela navrhovateľky zaviazal prispievať na výživu navrhovateľky 200 Eur mesačne za obdobie od 1.12.2012 do 31.5.2013, 170 Eur mesačne za obdobie od 1.6.2013 do 31.12.2014 220 Eur za obdobie od 1.1.2015 do 18.9.2015. Dĺžné výživné 5.122 Eur za obdobie od 1.12.2012 do 18.9.2015 mu povolil splácať v mesačných splátkach po 400 Eur mesačne navrhovateľke počnúc nasledujúcim mesiacom po právoplatnosti rozsudku, ktoré ho zaviazal zaplatiť vždy do 25. dňa v mesiaci pod následkom straty výhod splátok. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že životná úroveň účastníkov konania nebola v rozhodnom období rovnaká, pretože manžel navrhovateľky poberá výsluhový dôchodok 586,03 Eur do 30.6.2013, 611,41 Eur do 30.6.2014 a 621,68 Eur od 1.7.2014, starobný dôchodok 114,70 Eur a od 1.1.2015 vo výške 376,70 Eur a pracuje ako súdny exekútor. Z daňového priznania zistil, že základ dane manžela navrhovateľky v roku 2013 bol 2.232,33 Eur (186 Eur mesačne) a v roku 2014 bol 2.265,35 Eur (188,7 Eur). Na strane navrhovateľky zistil, že v rozhodnom období poberala starobný dôchodok 440,90 Eur, zvýšený na 460,90 Eur od 1.1.2014 a na 466,10 Eur od 1.1.2015. Navrhovateľka je konateľkou a spoločníčkou T. P., s.r.o., pre ktorú spoločnosť nevykonáva činnosť a v decembri 2014 prijala platbu 777 Eur. Na jej bežnom účte v priebehu konania sa pohyboval zostatok od 1.200 Eur do 2.500 Eur. Tvrdenie manžela, že má príjem za doučovanie a našetrovaných 40.000 Eur neboli preukázané. Za opodstatnené výdavky navrhovateľky považoval cca 817 Eur s tým, že výdaje na plnoletú dcéru a na jej otca, ako aj niektoré nepravidelné výdaje nezohľadnil. Na strane odporcu zohľadnil výdaje cca 860 Eur mesačne, pretože výdavky na nájomné, keďže bývanie mu poskytol syn, ktorému financoval rekonštrukciu domu a ani odvody súvisiace s podnikateľskou

činnosťou a náklady na cestovné nezohľadnil, ktoré položky sú daňovo uznateľný výdavok a zahŕňajú sa do účtovníctva, čo sa prejavuje vo výške dane pri daňovom priznaní. Konštatoval, že zdravotný stav účastníkov konania vzhľadom k ich veku nie je uspokojivý, ale nepriaznivý zdravotný stav bol preukázaný u oboch manželov. Rovnako konštatoval, že na výšku príjmov manžela z jeho podnikateľskej činnosti nemal vplyv ani jeho zhoršený zdravotný stav, resp. s tým spojená liečba, keďže z jeho daňových priznaní vyplýva, že jeho ekonomické výsledky sú každý rok prakticky totožné. Peňažné prostriedky, ktoré navrhovateľka vynaložila na kúpu časti nehnuteľnosti (1/2) rodinného domu v Poprade, nezohľadnil pri posudzovaní jej životnej úrovne z dôvodu, že k predmetnej transakcii došlo pred posudzovaným obdobím a tieto peňažné prostriedky patrili do BSM, teda budú predmetom jeho vyporiadania. Naopak, peňažné prostriedky, ktoré manžel investoval do rekonštrukcie nehnuteľnosti patriacej ich synovi, v ktorej býva, vyhodnotil ako dôkaz jeho vyššej životnej úrovne v porovnaní s navrhovateľkou. V odôvodnení tiež uviedol, že rozsudkom z 10.2.2016 č.k. 5C 183/2014-73 bola schválená dohoda účastníkov konania vo veci výživného na ich plnoletú dcéru R., podľa ktorej sa manžel navrhovateľky zaviazal prispievať na dcéru R. 300 Eur mesačne od 1.11.2014 a nedoplatok na výživnom 1.350 Eur zaplatiť v troch mesačných splátkach po 450 Eur spolu s bežným výživným od 15.2.2016. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 24.6.2015 č.k. 14P 323/2012-180 bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené na základe toho, že manželia dlhodobo nežijú v spoločnej domácnosti, pričom každý z nich uvádza inú príčinu rozvratu manželstva. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18.9.2015. S poukazom na odôvodnenie rozsudku o rozvode manželstva účastníkov konania neprihliadol na námietku manžela navrhovateľky, že priznanie výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Zistený skutkový stav posúdil a rozhodol podľa § 19, § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Na základe toho, že navrhovateľka zobrala čiastočne späť návrh na určenie manželského výživného a to za obdobie od 1.11.2012 do 30.11.2012 a vo výške prevyšujúcej sumu 250 Eur mesačne za obdobie od 1.12.2012 do 18.9.2015 konanie v tejto časti zastavil podľa § 96 ods. 1 O.s.p.. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že životná úroveň navrhovateľky a jej manžela nebola v rozhodnom období rovnaká, preto zaviazal odporcu prispievať na výživu navrhovateľky 200 Eur mesačne od 1.12.2012 do 31.5.2013 a po zohľadnení, že v tomto období odporca platil inkaso za rodinný dom, v ktorom zostala bývať navrhovateľka, za toto obdobie neurčil nedoplatok na výživnom. Za obdobie od 1.6.2013 do 31.12.2014 po zohľadnení, že navrhovateľka mala príjem od spoločnosti T. budov, s.r.o. zaviazal odporcu prispievať na jej výživu XXX Eur mesačne a za obdobie od 1.1.2015 do 18.9.2015 (do rozvodu manželstva) určil výživné 220 Eur mesačne a návrh v prevyšujúcej časti zamietol. Dlžné výživné za obdobie od 1.12.2012 do 18.9.2015 spolu 5.122 Eur povolil odporcovi zaplatiť v mesačných splátkach po 400 Eur pod následkami straty výhody splátok s poukazom na ust. § 160 O.s.p.. O trovách konania rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p. a dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že aj keď bol odporca vo väčšej časti úspešný a prichádzalo by do úvahy použitie § 142 ods. 2 O.s.p. (pomerné rozdelenie náhrady trov konania), videl v charaktere konania, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov, keďže navrhovateľka je dôchodkyňa a odporca je síce tiež dôchodca, ale podnikateľ.

2. Proti výroku o dlžnom výživnom podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka s návrhom, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom výroku tak, že dlžné výživné 6.322 Eur povolí jej manželovi splácať v mesačných splátkach po 400 Eur mesačne a navrhla, aby odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania. Uviedla, že konanie má inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že konajúci súd pri výpočte dlžného výživného do tejto sumy nezahrnul výživné za obdobie od 1.12.2012 do 31.5.2013. Nesúhlasila s rozhodnutím, že za obdobie od 1.12.2012 do 31.5.2013 neurčil dlžné výživné z dôvodu, že v tom čase jej manžel platil inkaso za rodinný dom a konštatovala, že výrok o výživnom a výrok o dlžnom výživnom si navzájom odporujú. Konštatovala, že takýto postup a rozhodnutie konajúceho súdu je nesprávne a zmätočné, nakoľko v jednom výroku uložil manželovi navrhovateľky povinnosť zaplatiť jej výživné za obdobie od 1.12.2012 do 31.5.2013 a následne hneď v nasledujúcom výroku nedoplatok na výživnom za uvedené obdobie nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti a výroku o zastavení konaniapodal v zákonnej lehote odvolanie manžel navrhovateľky s návrhom, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrh navrhovateľky na určenie manželského výživného zamietne. Uviedol, že s navrhovateľkou už dlhšiu dobu pred samotným podaním návrhu nežili manželským životom. Poukázal na to, že ani navrhovateľka si v predmetnom období neplnila svoje manželské povinnosti a žiadnym spôsobom si k nemu neplnila vyživovaciu povinnosť, ktorá je medzi

manželmi vzájomná. Vyslovil presvedčenie, že navrhovateľka úmyselne predlžovala konanie o rozvod manželstva s cieľom predĺžiť trvanie manželstva z dôvodu platenia výživného. Zdôraznil, že životná úroveň navrhovateľky je v zásade totožná s jeho životnou úrovňou, navrhovateľka okrem majetku patriaceho do BSM vlastní nehnuteľný majetok významnej hodnoty, ktorý môže prenajímať alebo predať. Vytkol konajúcemu súdu, že na strane navrhovateľky zohľadnil výdavky súvisiace s nadobudnutím nehnuteľného majetku, ktorý nepatrí do BSM a na jeho strane nezohľadnil výdavky, ktoré mal v súvislosti so zabezpečením si bývania, nakoľko navrhovateľka ostala bývať v ich spoločnom dome a spolužitie v jednej domácnosti už nebolo možné. Poukázal na to, že napriek tomu, že výdavky navrhovateľky prevyšujú jej príjmy, nepoužila na ich uspokojenie peňažné prostriedky na jej účte, naopak, jej zostatok na účte sa zvýšil. Vyslovil presvedčenie, že životná úroveň navrhovateľky a jej celkové majetkové pomery sú vyššie ako jeho, preto podľa jeho názoru neboli splnené zákonné podmienky pre učenie manželského výživného. V závere odvolania navrhol, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov konania.

4. Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu manžela uviedla, že v rozsahu, ktorým napadol svojim odvolaním rozsudok sa v plnej miere stotožňuje a navrhla ho v tomto rozsahu potvrdiť ako vecne správny. Konštatovala, že jednotlivé sumy určeného výživného sú zákonné a majú logický podklad vo vykonanom dokazovaní. Vyslovila presvedčenie, že konajúci súd náležite vykonal dokazovanie a riadne zistil skutočný stav vecí. Poukázala na to, že kúpna zmluva na polovicu rodinného domu v Poprade bola uzavretá pred podaním návrhu na určenie manželského výživného, pričom rekonštrukcia domu vo Vinnom prebiehala v období po podanom návrhu, a rovnako tak motorové vozidlo Mercedes bolo zakúpené po podaní predmetného návrhu. Tvrdenia manžela ohľadom jeho príjmu označila za nepravdivé a poukázala na to, že napriek práceneschopnosti bol schopný financovať rekonštrukciu domu vo Vinnom a splácať Mercedes. Zdôraznila, že zariadenie domu v Lúčnej bolo zakúpené z peňažných prostriedkov jej rodičov, pretože manžel do tohto domu odmietol čokoľvek zakúpiť. Poukázala na to, že dom v Poprade má štyridsať rokov a je takmer desať rokov neobývaný a v súčasnosti nie je ani obývatel'ny.

5. Manžel navrhovateľky vo vyjadrení k vyjadreniu navrhovateľky poukázal na to, že navrhovateľka len potvrdila, že ich manželstvo je trvalo rozvrátené a vyjadrila sa k skutočnostiam, ktoré sú predmetom iných konaní. Nesúhlasil s tým, že sa zaviazal prispievať na školné ich dcéry, nakoľko táto položka v dôvodu jej neurčitosti nebola predmetom dohody o vyživovacej povinnosti. Poukázal na to, že od vyhlásenia rozsudku, na základe ktorého on ako 74 ročný otec, ktorý ešte stále pracuje, prispieva na výživu svojej 26 ročnej dcéry, ktorá nikdy nepracovala 300 Eur mesačne, pričom dcéra o neho nejaví žiaden záujem.

6. Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, zrušil zákon č. 99/1963 Zb Občiansky súdny poriadok, podľa ktorého sa viedlo konanie o návrhu na určenie manželského výživného.

7. Konania vo veciach výživného plnoletých osôb sa prejednávajú a rozhodujú podľa Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

8. Podľa ust. § 395 CMP ak § 396 CMP neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Na lehoty, ktoré dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona neuplynuli, sa použijú ustanovenia tohto zákona, ak však zákon doteraz ustanovoval lehotu dlhšiu, uplynie lehota až v tomto neskoršom čase.

9. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa ust. § 388 CSP Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Podľa ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

12. Odvolací súd na základe odvolania účastníkov konania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 65 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario v rozsahu danom ustanovením § 66 CMP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce riadne zistil skutočný stav (§ 25 a § 36 CMP), ale nesprávne ho posúdil podľa príslušných ustanovení Zákona o rodine o vyživovacej povinnosti medzi manželmi, keď dospel k záveru, že životná úroveň manželov nie je v zásade rovnaká. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa citovaného zákonného ustanovenia § 71 Zákona o rodine je vyživovacia povinnosť medzi manželmi súčasťou ich vzájomného vzťahu, v dôsledku čoho je nevyhnutné na túto vzájomnú povinnosť aplikovať princípy, ktorými je charakterizované manželstvo a ktoré sú výslovne uvedené v Zákone o rodine. Jedná sa najmä o ust. §18 Zákona o rodine, ktoré určuje, že obidvaja manželia majú rovnaké práva a povinnosti a sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Z ust. § 19 Zákona o rodine ďalej vyplýva, že o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a uspokojovaním potrieb rodiny je aj osobná starostlivosť o deti a domácnosť. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi je právna povinnosť a nemožno ju považovať za príkaz morálky. Do zákonnej úpravy sa však premietajú aj morálne princípy a sú dôležitým korektorom aplikácie ustanovení, ktorými je vzájomná vyživovacia povinnosť manželov upravená. Z hľadiska ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine nebude bez významu ani okolnosť, z akého dôvodu došlo k neplneniu vyživovacej povinnosti, pretože dôvod neplnenia vyživovacej povinnosti môže poukázať na to, či poskytnutie výživného je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Je povinnosťou súdu zisťovať dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti medzi manželmi, pretože práve na tomto základe bude možné posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre určenie vyživovacej povinnosti. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že z hľadiska zásady rovnakej životnej úrovne manželov má vyživovaciu povinnosť ten z manželov, ktorého príjmy a majetkové možnosti sú vyššie voči druhému manželovi, a to v rozsahu, ktorý znamená vyrovnanie oboch životných úrovní. Požiadavka na rovnakú životnú úroveň manželov sa však neuplatňuje len z pohľadu výšky príjmu a rovnako tak nie je možné za rovnakú životnú úroveň považovať matematicky zhodné množstvo peňazí u oboch manželov, ale je potrebné skúmať aj potreby oprávneného, schopnosti, možnosti a pomery povinného a taktiež prihliadnuť na starostlivosť o spoločnú domácnosť a deti. Až po zistení všetkých uvedených skutočností súd môže dospieť k správnejmu záveru, teda, či životná úroveň manželov je alebo nie je v zásade rovnaká. Odvolací súd po dôslednom posúdení rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutom odvolaním spolu s predloženým spisom dospel k záveru, že v tomto prípade neboli splnené zákonné podmienky pre určenie manželského výživného pre navrhovateľku od jej manžela, nakoľko možno konštatovať, že životná úroveň manželov bola v rozhodnom období zásadne rovnaká. Odvolací súd poukazuje na to, že príjem navrhovateľky bol síce v rozhodnom období nižší ako príjem jej manžela, ale z posúdenia jej celkových majetkových pomerov nepochybne vyplýva, že jej životná úroveň je vyššia, než aká by bola len na základe jej starobného dôchodku. Navrhovateľka nadobudla do výlučného osobného vlastníctva nehnuteľnosť, konkrétne rodinný dom v Poprade odkúpením druhej polovice za 60.000 Eur v celkovej hodnote cca. 150.000 Eur, ktorú je pri posudzovaní jej životnej úrovne nevyhnutné zohľadniť, nakoľko pre porovnanie životnej úrovne manželov je vždy nevyhnutné posudzovať ich celkové majetkové pomery, nielen dosiahnuté príjmy. V tejto súvislosti dodáva, že manžel navrhovateľky okrem majetku patriaceho do BSM nevlastní žiaden nehnuteľný majetok ani iné majetkové hodnoty, v dôsledku ktorých by jeho životná úroveň bola vyššia ako životná úroveň navrhovateľky. Odvolací súd konštatuje, že príjem manžela navrhovateľky je síce vyšší ako príjem navrhovateľky, ale tento rozdiel zodpovedá jeho zvýšeným odôvodneným potrebám, ktoré má v súvislosti s výkonom povolania v porovnaní s navrhovateľkou, ktorá je starobnou dôchodkyňou a už nepracuje. V tejto súvislosti dodáva, že vzhľadom na vek manžela navrhovateľky (74 rokov), ako aj jeho zdravotný stav s poukazom na to, že v rozhodnom období bol dlhú dobu práceneschopný (29.1.2013 utrpel vážne poranenie pravej nohy, ktoré si vyžiadalo operačný zákrok s dobou liečenia viac ako osem mesiacov, začiatkom roku 2014 sa podrobil ďalšej operácii a 17.5.2013 bol prepadnutý a zbitý, pričom utrpel vážne poranenia s trvalými následkami, t.j. nefunkčnosť prsta), odvolací súd pri posudzovaní životnej úrovne manželov zohľadnil aj konkrétnu mieru potrieb danú povahou práce manžela navrhovateľky, spôsobom života oboch manželov, ako aj ich zdravotný stav. Z preskúmaného spisu je zrejmé, že manželia od roku 2012 nevedú spoločnú domácnosť, každý zabezpečuje svoje potreby samostatne bez riadneho a náležitého záujmu o druhého z manželov, v dôsledku čoho možno konštatovať, že v rozhodnom období si vzájomnú vyživovaciu povinnosť medzi manželmi neplnil tak manžel navrhovateľky k svojej manželke, ako ani navrhovateľka k svojmu manželovi. K tvrdeniam navrhovateľky ohľadom zdieľania spoločnej domácnosti s dcérou R.,

ako aj ich výdavkov súvisiacich so starostlivosťou o ňu dodáva, že túto skutočnosť pri posudzovaní životnej úrovne oboch manželov nezohľadnil, nakoľko ich dcéra je plnoletá, nevyžaduje si osobnú starostlivosť navrhovateľky a manžel navrhovateľky si plní k nej súdom určenú vyživovaciu povinnosť (300 Eur). Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľka sa nedostala do nevýhodnejšieho postavenia v dôsledku starostlivosti o domácnosť alebo o deti, pretože manželia majú oddelenú domácnosť, neposkytujú si vzájomnú pomoc a podporu, ich deti narodené z manželstva sú dospelé bez odkázanosti na výživu svojich rodičov, okrem R., ktorá externe študuje a na jej výživu manžel navrhovateľky (otec dieťaťa) prispieva na základe rozhodnutia súdu výživné 300 Eur mesačne, nota bene každý z manželov sa stará o uspokojovanie vlastných potrieb a v ich vzájomnom vzťahu absentuje akákoľvek povinnosť manželov vyplývajúca z ust. § 18 a § 19 ods. 1 Zákona o rodine. V tomto prípade neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie ochrany navrhovateľke formou určenia výživného a aj keď možno pripustiť minimálny rozdiel v životnej úrovni manželov v neprospech navrhovateľky, nebolo by spravodlivé priznať navrhovateľke výživné, pretože tento minimálny rozdiel je kompenzovaný práve tým, že potreby manžela, ktorý je pracovne činný vo vysokom veku, sú rozhodne vyššie, ako potreby navrhovateľky, ktorá nepracuje, preto možno konštatovať, že životná úroveň manželov je zásadne rovnaká. Vo vzťahu k odvolacej námietke manžela navrhovateľky, že priznanie výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd dodáva, že na základe celkovej analýzy vzťahov medzi manželmi, ich vývoja a príčin stavu, ku ktorému tieto dospeli, je toho presvedčenia, že vzájomné vzťahy medzi manželmi sú reakciou na správanie druhého manžela, keď spontánne podľa vlastných predstáv upravili spôsob ich ďalšieho fungovania v oddelenej domácnosti, ich správanie voči sebe navzájom je poznačené absenciou tolerancie, úcty a slušnosti, ktoré dotvára logickú sústavu dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie, preto odvolací súd pri rozhodovaní o návrhu na určenie manželského výživného sa ustanovením § 75 ods. 2 O.s.p. neriadil. Na základe všetkých relevantných skutočností významných pre rozhodnutie o vyživovacej povinnosti medzi manželmi podľa príslušných zákonných ustanovení Zákona o rodine s dôrazom na vzájomnosť tejto povinnosti s prihliadnutím na celkové majetkové pomery manželov, spôsob ich života, ich odôvodnené potreby, ako aj zdravotný stav, dospel odvolací súd k záveru, že životná úroveň manželov bola v rozhodnom období v zásade rovnaká, preto neboli splnené zákonné podmienky pre určenie vyživovacej povinnosti v zmysle návrhu navrhovateľky. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a návrh na určenie výživného pre manželku zamietol.

13. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a s ohľadom na okolnosti prípadu nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo priznanie trov spravodlivé podľa § 55 CMP.

14. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 3 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 3 vety druhej CSP).